

Camellia

ซาตีที่แล้ว
สูญเสียทุกสิ่ง
เข้าจึงเป็น
魔女打脸攻略
มารหญิง
เพื่อชิง
ทุกอย่าง

11

冥想石

หมิงเสียนสื่อ

เขียน

ถฤณวัณนา

แปล

仲夏一条条

จึงเขี่ยยี่เดียวเดียว
วาด

บทที่ 309 ความฝันกับความจริง ความขัดแย้งภายในของฉินหลิงหยู

ก่อนที่จะเห็นร่างของฉินเสี่ยวโม เยว่ชิวเหวินยังคงกึ่งเชื่อกึ่งสงสัยในคำพูดของเงินเฟยอวี่และคนอื่นๆ

แม่นางถงคือศิษย์น้อง เป็นไปได้อย่างไร นางเคยบอกว่า ตนมีชีวิตอยู่มากกว่าสามร้อยปีแล้ว และถ้าหากแม่นางถงคือศิษย์น้อง ความสามารถในด้านขายอาคมและยันต์อันลึกลับของนางมาจากไหน ต้องบอกก่อนว่าผู้ใช้ขายอาคมและผู้ใชยันต์เป็นสายวิชาที่ใช้เวลาฝึกฝนมากที่สุด เป็นไปไม่ได้เลยที่จะไปถึงระดับนั้นได้ด้วยการเรียนรู้เพียงสิบกว่าปี

ความสงสัยทั้งหมดนี้มลายหายไปในทันทีที่เห็นฉินเสี่ยวโม คนในชุดสีแดงที่ยืนอยู่ท่ามกลางผู้คนนั้น ถ้าไม่ใช่ศิษย์น้องแล้วจะเป็นใครได้อีก

แต่ฉินเสี่ยวโมที่ปรากฏในสายตาของเยว่ชิวเหวินนั้นชัดเจนว่าถึงขีดสุดแล้ว

เยว่ชีวเหวินเร่งความเร็วสุดกำลัง เพียงชั่วพริบตา ก็มาถึงด้านหลังของจวินเสี่ยวโม เขารับร่างที่กำลังล้มลงของนางได้ทันเวลา พร้อมกับปิดการโจมตีของฉินหลิงหลือออกไปด้วยมืออีกข้าง

ฉินหลิงหลืออยู่เพียงระดับแกนลมปราณเท่านั้น ส่วนเยว่ชีวเหวินอยู่ระดับก่อกำเนิดขึ้นปลาย พลังของทั้งสองนั้นอยู่คนละชั้น

เมื่อเห็น ‘จวินจื่อเหวิน’ ปิดการโจมตีของตนออกไปอย่างง่ายดาย มองทุกคนด้วยสายตาเย็นชา และกอดจวินเสี่ยวโมไว้แน่น ความรู้สึกของฉินหลิงหลือก็ผสมปนเปไปหมด

ในความฝันของเขาจวินจื่อเหวินไม่เคยปรากฏตัวเลย ตั้งแต่ต้นจนจบ คนที่ได้หัวใจของจวินเสี่ยวโมมีเพียงฉินหลิงหลือคนเดียวเท่านั้น แต่ตอนนี้ชัดเจนว่าความสัมพันธ์ของจวินจื่อเหวินกับจวินเสี่ยวโมชัดเจนนั้นไม่ธรรมดา หลังจากจวินจื่อเหวินปรากฏตัว จวินเสี่ยวโมดูเหมือนจะผ่อนคลายลงนางปล่อยให้หน้าหนักทั้งหมดทิ้งลงบนร่างของอีกฝ่ายและชนหน้าลงบนอกของจวินจื่อเหวิน ไม่รู้ว่าตอนนี้แสดงสีหน้าเช่นไร

ยามเห็นจวินเสี่ยวโม่พึ่งพาจวินจื่อเหวินแบบนั้น
จิ้นหลิงหยูก็รู้สึกไม่สบายใจขึ้นมา

เมื่อจิ้นหลิงหยูตื่นขึ้นจากความฝัน เขาอดไม่ได้ที่จะถาม
ตัวเองว่า ตัวเขาในความฝันไม่ได้ชอบจวินเสี่ยวโม่จริงๆ หรือ
ซึ่งคำตอบคือไม่ใช่

แม้จวินเสี่ยวโม่จะเป็นผู้ฝึกวิชามาร แต่นางก็มีความอิสระ
มีเอกลักษณ์ รัศมีเป็นชาของนางทำให้ทุกการเคลื่อนไหวราวกับ
เต็มไปด้วยเสน่ห์อันไม่สิ้นสุด คนแบบนี้จะให้ไม่ชอบได้อย่างไร

ความจริงแล้วในกลุ่มคนที่ไล่ล่าจวินเสี่ยวโม่ตอนนั้นมีคนที่
แอบชอบนางอยู่ไม่น้อย เพียงแต่ติดขัดที่ฐานะของตนเองที่
เป็นคนของสำนักฝ่ายธรรมะ จึงไม่เคยคิดจะสารภาพรักกับนาง
มารตนั่น

การอยู่ร่วมกับนางมารร้ายก็เท่ากับต้องถูกไล่ล่า ใครจะ
ยอมลงไปอยู่ในน้ำขุ่นเช่นนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะเขาใช้ข้ออ้าง
'ตีสันทนางมารร้าย หลอกเอาความไว้วางใจของนาง เพื่อจับตัว
นางมาลงโทษ' เป็นเกราะกำบัง วันที่เขาแต่งงานกับนางพญามาร
คนนี้ ตัวเขาก็คงถูกขึ้นบัญชีดำในโลกแห่งเซียน

ในความฝันจินหลิงหลยหลงเสนห์จวินเสี่ยวโม่จันต้อง
เตือนตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่าอย่าได้ถลำลึกลงไป เพราะมันไม่มี
ประโยชน์ต่ออนาคตของตัวเองเลย รังแต่จะโดนตราหน้าว่าเป็น
ผู้สมรู้ร่วมคิดและประสบชะตาเดียวกันกับนาง

เขาเป็นคนที่จะเป็นเจ้าสำนักในอนาคต จะมีจินเสี่ยวโม่
เป็นจุดต่างพร้อยได้อย่างไร

สิ่งสำคัญที่สุดคือตอนนั้นข้างกายเขายังมีหยูว่านโหล่วอยู่
เขาไม่ใช่ราชาแห่งความรัก และก็ไม่ได้คิดจะรักษาพรหมจรรย์
เพื่อหยูว่านโหล่ว แต่หยูว่านโหล่วบอกว่าถ้าเขากล้าอยู่กับจวิน-
เสี่ยวโม่จริงๆ ก็จะไม่ยกเลิกสถานะคู่รักของเขา

หยูว่านโหล่วมีวิชาฝึกตนคู่อยู่หนึ่งวิชา ด้วยความ
ช่วยเหลือของวิชาคู่นี้ ระดับการฝึกตนของเขาจึงพัฒนาอย่าง
ก้าวกระโดดได้ วิชานี้มีเพียงผู้ที่มีสายเลือดของเผ่าจิ้งจอกใน
ร่างกายเหมือนหยูว่านโหล่วเท่านั้นที่สามารถฝึกได้ และในโลก
แห่งเซียนมีหยูว่านโหล่วเพียงคนเดียวเท่านั้น

จินหลิงหลยไม่ยากที่จะได้ผลประโยชน์ที่วิชาฝึกตนคู่นี้มอบ
ให้ ดังนั้นแม้ว่าคู่รักของหยูว่านโหล่วจะมีมากมายนับไม่ถ้วน

แต่พวกเขาก็รักษาสมดุลอันแปลกประหลาดนั้นไว้เพื่อให้ได้มาซึ่งพลัง

พวกเขาต่างยอมรับความจริงที่ว่าหยู่วานโหรวมีซุ้รักมากมาย เพื่อการเพิ่มพูนพลังของตนเอง จึงยินยอมให้หยู่วานโหรวใช้งาน และกลายเป็นหนึ่งในบรรดาคุ้รักของนาง

เพื่อวิชาฝึกตนคู่นี้ เขาไม่มีทางเป็นสามีภรรยา กับจวินเสี่ยวโม่ได้จริงๆ อย่างมากก็เป็นได้แค่นั้นอีกทั้งยังเป็นการเข้าใกล้จวินเสี่ยวโม่ด้วยเป้าหมายบางอย่างด้วย

ต่อมาภายใต้การวางแผนของฉินซานซาน จวินเสี่ยวโม่ก็ตั้งครรภ์ ตัวเขาในความฝันโกรธมากเมื่อรู้เรื่องนี้ จนเกือบจะบีบค้อน้องสาวที่เกิดจากท้องเดียวกันกับตนให้ตายไปให้รู้แล้วรู้รอด

จวินเสี่ยวโม่จะตั้งครรภ์ได้อย่างไร จะตั้งครรภ์ลูกของคนอื่นได้อย่างไร!

ฉินหลิงหยู่ที่กำลังโกรธแค้นลี้มไปอย่างชัดเจนว่าตัวเองต่างหากที่เป็นตัวการทำให้จวินเสี่ยวโม่ตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ ในตอนที่จวินเสี่ยวโม่เข้าใจผิดคิดว่าชายอื่นเป็นเขา เขากลับกำลังเสพสุขอยู่บนเตียงกับหยู่วานโหรว

ทุกครั้งที่ฉันลืมหยุเห็นจวินเสี่ยวโม่พุดกับตนด้วย
ใบหน้าเปี่ยมสุขว่าลูกในท้องเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ ในใจของเขาก็
จะเกิดความรู้สึกบิตเปี้ยวและพะอืดพะอม

เด็กนั้นไม่ใช่ลูกของข้า ภรรยาของข้าท้องลูกของคนอื่น
ช่างน่าอัปอายเสียจริง!

ดังนั้นเมื่อหยูว่านโหรวเสนอให้กำจัดเด็กในท้องของ
จวินเสี่ยวโม่ และถือโอกาสทำร้ายจวินเสี่ยวโม่ให้สาหัสไปด้วย
ฉันลืมหยุก็ตอบตกลงโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย นอกจากเขาจะไม่
สามารถปฏิเสธคำขอของหยูว่านโหรวได้แล้ว เด็กในท้องของ
จวินเสี่ยวโม่ไม่ใช่ลูกของเขาด้วย

การมีอยู่ของเด็กคนนี้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเป็นการเตือน
เขาอยู่ตลอดเวลาว่าจวินเสี่ยวโม่ ภรรยาในนามของเขาได้สวม
หมวกเขียว¹ ให้เขา ทำให้เขากลายเป็นตัวตลก

¹ เป็นสำนวนจีน หมายถึง การถูกภรรยานอกใจ

ต่อมาเมื่อเขาเห็นจวินเสี่ยวโม่ขดตัวอยู่บนพื้นในคุกราวกับเศษผ้าขี้ริ้ว ความรู้สึกเล็กๆ ที่มีต่อนางก็หายไปโดยสมบูรณ์

เขาชอบจวินเสี่ยวโม่ที่สง่างามและองอาจ ไม่ใช่จวินเสี่ยวโม่ในคุกที่เต็มไปด้วยเลือด ตกอับยิ่งกว่าคนธรรมดาสามัญ

หยูว่านโหรวเสนอให้เขากับนางแต่งงานกัน เขาตอบตกลงทั้งที่รู้ว่าอีกฝ่ายจงใจทำแบบนี้ แต่จะเป็นไรไป อย่างไรแล้วเขาก็อยู่บนเรือลำเดียวกับหยูว่านโหรว ไม่สามารถแยกจากกันได้แล้ว

ในวันแต่งงานหลังจากแสงสีแดงวาบขึ้น จินหลิงหยูในความฝันก็ล้มลงและสิ้นใจไป จากนั้นเขาก็ตื่นขึ้นในความเป็นจริง

เมื่อตื่นขึ้นมา เขาแทบแยกไม่ออกระหว่างความฝันกับความจริง ความฝันนี้ยาวนานมาก ฝันติดต่อกันเป็นสิบปี และยังชัดเจนขึ้นทุกครั้ง ราวกับว่าเขาได้ประสบเหตุการณ์เหล่านั้นจริงๆ

ต่อมาจินหลิงหยูปรับสภาพจิตใจของตัวเองได้ และไม่ได้ฝันเช่นนั้นอีก

เขาคิดว่าตัวเองจะลืมความฝันเหล่านี้ไปในที่สุด แต่
จวินเสียโมที่ตามข่าวลือว่าตายไปแล้วกลับปรากฏตัวต่อหน้า
เขาอีกครั้ง อีกทั้งยังเหมือนกับจวินเสียโมที่โตแล้วในความฝัน
ไม่มีผิด

หมายความว่าอย่างไร หรือเหตุการณ์ในความฝัน
ทั้งหมดเป็นความจริงและจะเกิดขึ้นในอนาคต?

หัวใจของจินหลังหยูปั่นป่วนขึ้นมาอีกครั้ง

แน่นอนความปั่นป่วนเหล่านี้เป็นเพียงระลอกเล็ก ๆ
เทียบไม่ได้กับคลื่นใหญ่ที่ซัดในใจของจินหลังหยูเมื่อรู้ว่า
จินซานซานเสียชีวิตแล้ว

จินซานซานตายแล้ว หมายความว่ากุญแจสู่มิติเร้นลับก็
หายไปแล้วใช่หรือไม่!

จินหลังหยูไม่อยากเชื่อ หยิบกุญแจประจำตัวที่เก็บไว้ใน
แหวนคลังมิติออกมา ปรากฏว่าตอนนี้มันเป็นเศษอาวุธวิเศษ
เท่านั้น

มันหายไปแล้วจริงๆ ทุกสิ่งที่สร้างมากลับถูกทำลายด้วย
น้ำมือของจวินเสี่ยวโม!

ในขณะที่โจมตีจวินเสี่ยวโม เขาคิดเพียงอยากฆ่าสตรี
ผู้ต่ำช้าคนนี้!

เมื่อเขาเห็นจวินเสี่ยวโมตกในอ้อมกอดของจวินจื่อเหวิน
สติของเขาก็กลับคืนมาบ้าง

ตอนนี้ตัวเขาเองก็บอกไม่ได้ว่าความคิดในใจของตัวเอง
เป็นอย่างไร แน่หนอนว่าย่อมต้องมีความโกรธ แล้วความรู้สึก
อย่างอื่นล่ะ?

ฉินหลิงหยูไม่ยอมรับเด็ดขาดว่าในใจยังมีความรู้สึก
หึงหวงบางอย่างที่บอกไม่ถูก

จวินเสี่ยวโมในความผันซัดเจนนว่ามีใจให้เขาคนเดียว
เหตุใดจวินเสี่ยวโมในความเป็นจริงถึงมีคนที่มีความสัมพันธ์
คลุมเครือมากมาย ก่อนหน้านี้คือเยว่ชิวเหวิน ต่อมาคือ
หวังรู่ยฮั่น ตอนนี้ยังมีจวินจื่อเหวินอีกคน...

จินหลิงหยุดไม่ได้คิดเลยว่า เขามีสิทธิ์อะไรที่จะรู้สึกในใจ
ว่าจวินเสี่ยวไม่ควรเป็นของตน

เยว่ซิวเหวินมองผู้คนของสำนักชวีหยางที่ลุ่มจมตี
จวินเสี่ยวไม่ด้วยสายตาเย็นชา มือที่กอดหญิงสาวกระชับแน่น
ขึ้นโดยไม่รู้ตัว

เกือบไปแล้ว เขาเกือบจะเสียจวินเสี่ยวไม่ไปอีกครั้งแล้ว
ถ้าไม่ใช่เพราะพวกศิษย์น้องเงินช่วยเตือน แทบไม่กล้าคิดเลย
ว่าผลลัพธ์จะเป็นอย่างไร

เนื่องจากการปรากฏตัวของจวินจื่อเหวิน ผู้คนของ
สำนักชวีหยางจึงไม่ได้โจมตีจวินเสี่ยวไม่ต่อในชั่วขณะนั้น
เพราะพวกเขาไม่สามารถหยั่งรู้สถานะที่แท้จริงของจวินจื่อเหวิน
ได้ ไม่รู้ว่าระดับการฝึกคนของอีกฝ่ายอยู่ระดับไหน

“จวินจื่อเหวิน เจ้ารู้หรือไม่ว่าคนในอ้อมกอดของเจ้าเป็น
ใคร นางคือผู้ฝึกวิถีมาร! เจ้าจะปกป้องผู้ฝึกวิถีมารหรือ!”
ผู้อาวุโสหัวฟูด้วยความโกรธแค้น รวากับคิดว่าพูดเช่นนั้นแล้วจะ
สามารถโน้มน้าวให้อีกฝ่ายมาอยู่ฝ่ายตนได้

เยว่ชีวเหวินพูดเสียงเรียบ “เป็นผู้ฝึกวิชิตมารแล้วอย่างไร
ข้ารู้มานานแล้วว่านางเป็นผู้ฝึกวิชิตมาร”

“เจ้า!” ผู้อาวุโสหัวโกรธจัด “เจ้าไม่กลัวถูกสำนักใหญ่
ไล่ล่าหรือ!”

“อี ไ่ล่าอย่างนั้นหรือ” เยว่ชีวเหวินหัวเราะเบา ๆ
“พวกท่านไม่ได้กำลังไล่ล่าศิษย์ของยอดเขาหลินเทียนอยู่หรือ
หรือ ในฐานะสมาชิกของยอดเขาหลินเทียน ข้าเยว่ชีวเหวินก็อยู่
ในรายชื่อที่พวกท่านไล่ล่าอยู่แล้ว”

“เจ้า...เจ้าคือเยว่ชีวเหวินหรือ!” ผู้อาวุโสหัวตกใจจน
เบิกตากว้าง “เป็นไปได้! ใบหน้าของเยว่ชีวเหวินถูกพลังมาร
กัดกินไปแล้วไม่ใช่หรือ บาดแผลแบบนั้นรักษาไม่หายแน่”

“พวกท่านไม่มีความสามารถพอที่จะรักษา ไม่ได้
หมายความว่าคนอื่นจะไม่สามารถรักษาได้ ว่าตามตรงหาก
ไม่ใช่เพราะศิษย์น้อง ข้าก็คงไม่มีทางรู้ว่าผู้อาวุโสสำนักชวีหยาง
จะรู้ความสามารถถึงเพียงนี้ แค่บาดแผลจากการกัดกินของ
พลังมารธรรมดาๆ ก็ยังแก้ไขไม่ได้”

ไม่รู้ว่า เป็นเพราะ ‘ใกล้เกลือกินด่าง’ หรืออย่างไร
เยว่ชิวเหวินถึงได้เรียนรู้วิธีพูดจาถากถางจากจวินเสี่ยวโม
และสามารถทำให้คนโกรธจนเกือบบ้าได้โดยไม่แสดงอาการใดๆ
อย่างน้อยตอนนี้บรรดาผู้อาวุโสและเจ้ายอดเขาสำนักรั้วหยางก็
เกือบจะโกรธตายเพราะเยว่ชิวเหวินแล้ว

“หึ! ถ้าเช่นนั้นก็ไม่มีอะไรต้องคุยกันแล้ว วันนี้พวกเจ้า
พี่น้องต้องจบชีวิตไว้ที่นี่!”

พูดจบ ผู้อาวุโสห้าก็โจมตีใส่เยว่ชิวเหวินเป็นคนแรก
ผู้อาวุโสคนอื่นๆ ก็รุมเข้ามาพร้อมกัน

เยว่ชิวเหวินเป็นศิษย์เอกของจวินหลินเซวี่ยน
จวินเสี่ยวโมเป็นบุตรสาวของจวินหลินเซวี่ยน หากสามารถฆ่า
ทั้งสองได้ ก็ไม่ต้องสงสัยเลยว่าจะส่งผลกระทบครั้งใหญ่ต่อ
จวินหลินเซวี่ยน

บรรดาผู้อาวุโสของสำนักชวี่หยางต่างคิดเช่นนั้น

จวินเสี่ยวโมที่อยู่ในอ้อมกอดของเยว่ชิวเหวินทั้งรู้สึก
ซาบซึ้งใจและกังวล นางไม่ยอมให้ศิษย์พี่เยว่เป็นอันตราย

“ศิษย์พี่เยว่” จวินเสี่ยวโมโอบคอบของเยว่ชิวเหวินไว้แน่น แล้วโน้มตัวอย่างยากลำบากไปกระชับข้างหูเขาเบา ๆ “พาพวกเขาไปที่ป่าเล็ก ข้ามีวิธีจัดการพวกเขา”

อกของเยว่ชิวเหวินตึงขึ้น เขาดูด้วยความโกรธเล็กน้อยว่า “เจียบ! ‘วิธี’ ของเจ้าคือการทำร้ายร่างกายตัวเองต่อใช่หรือไม่!”

จวินเสี่ยวโมไม่คิดว่าเยว่ชิวเหวินจะดูนาง ในใจจึงรู้สึกน้อยใจเล็กน้อย

นางสายหน้าพลางอธิบาย “ไม่ใช่ ก่อนหน้านี้เพื่อล่อพวกเขาให้พวกท่านมีโอกาสหนีไปได้ ข้าไม่ได้พาพวกเขาไปที่ป่าเล็ก ตอนนี้ท่านมาแล้ว วิธีที่ดีที่สุดก็คือขังพวกเขาไว้ในข่ายอาคมป้องกันสำนัก”

เมื่อเห็นดวงตาของจวินเสี่ยวโมที่มีน้ำตาเอ่อคลอเล็กน้อย หัวใจของเยว่ชิวเหวินก็อ่อนลงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

“ห้ามทำอะไรเกินตัว” เยว่ชิวเหวินพูดเสียงจริงจัง “ไม่รู้ว่า เป็นครั้งที่เท่าไรแล้วที่เขาเตือนจวินเสี่ยวโมเช่นนี้”

น่าเสียดายที่ด้วยความสามารถของเขาในตอนนี้ การจะ
ปกป้องจวินเสี่ยวโมและฝ่าวงล้อมการโจมตีของคนเหล่านี้เป็น
เรื่องที่ยากลำบาก ด้วยสถานการณ์ในตอนนี้ เขาทำได้คือ
เชื่อใจจวินเสี่ยวโมอีกครั้งและหวังว่านางจะไม่ทำอะไรเกินตัว

อย่างน้อยนางก็ยังไม่ตาย ยังมีชีวิตอยู่ แค่นี้ก็น่าพึงพอใจ
มากแล้วสำหรับเขา

ครบอย่าง

บทที่ 310 บทเรียนของพวกตาเฒ่าสำนักชวีหยาง

เยว่ชิวเหวินอุ้มนางไว้แล้วใช้วิชาร่อนลมทะยานไปทางป่าเล็ก รอบนอกสำนักชวีหยางตามคำแนะนำของจวินเสี่ยวโม

พวกตาเฒ่าสำนักชวีหยางไม่รู้ว่าถูกหลอก คิดว่าเยว่ชิวเหวินคงคิดว่าล่ำฟังตัวคนเดียวคงไม่สามารถต้านทานคนหมู่มากของสำนักชวีหยางได้ จึงคิดจะหลบหนี พวกเขาจึงรีบไล่ตามไป

เยว่ชิวเหวินรู้สึกว่ามีที่โอบกอดเขาของคนในอ้อมแขน หย่อนลงเรื่อย ๆ ทั้งร่างค่อย ๆ ทรุดลงราวกับหมดแรง

“เสี่ยวโม” เยว่ชิวเหวินขมวดคิ้วพร้อมกับเรียกเบา ๆ

“ศิษย์พี่เยว่...” จวินเสี่ยวโมยิ้มขมขื่น “ข้าเวียนหัว คงจะทนไม่ไหวแล้ว ข้าขอนอนสักครู่ก่อน ถึงป่าเล็กแล้วค่อยปลุกข้านะ”

เมื่ออยู่คนเดียว ไม่ว่าสภาพแวดล้อมจะเลวร้ายเพียงใด จวินเสี่ยวโมก็สามารถฝืนผ่านไปได้อย่างความมุ่งมั่นอันแรงกล้า

แต่ตอนนี้เมื่ออยู่ข้างคนที่ไวใจ ความตึงเครียดก็ผ่อนคลายลง
โดยไม่รู้ตัว ความคิดที่จะผินทอนไม่กล้าแกร่งเท่าเดิม

ตอนนี้นางอยากจะกลับไปทั้งแบบนี้...

“บ้าจริง!” เยว่ซิวเหวินสบถเบาๆ รีบหยิบโอสถรักษาขูด
หนึ่งจากแหวนคลังมิติมาป้อนให้จวินเสี่ยวโม

เขาถึงกับลืมเรื่องสำคัญเช่นนี้ไปได้ จึงอดไม่ได้ที่จะ
ตำหนิตัวเองยกใหญ่

“เสี่ยวโม อย่าเพิ่งหลับ รอถึงที่ปลอดภัยก่อนแล้วค่อย
นอน” เยว่ซิวเหวินตบแก้มจวินเสี่ยวโมเบาๆ

ดูเหมือนจวินเสี่ยวโมจะหมดสติไปแล้ว นางไม่ตอบสนอง
ใดๆ

ดวงตาของเยว่ซิวเหวินฉายแววเจ็บปวด

ศิษย์น้องอายุยังน้อย แต่กลับต้องแบกรับสิ่งต่างๆ
มากมายเช่นนี้

ไม่ว่าอย่างไร ข้าก็ต้องพาเสี่ยวโมออกไปให้ได้!

เมื่อมาถึงป่าเล็ก เยว่ซิวเหวินไม่ได้ปลุกจวินเสี่ยวโม เพราะเขาไม่อยากให้อีกฝ่ายต้องแบกรับภาระอันหนักอึ้งเช่นนี้อีก หากจวินเสี่ยวโมหมดแรงไปเพราะเรื่องนี้ ผลที่ตามมาคงไม่อาจคาดเดาได้! ถ้าเป็นไปได้ เขาหวังว่าจะพานางออกไปทั้งแบบนี้

แต่เมื่อผ่านเข้าไปในป่าเล็ก จวินเสี่ยวโมก็ค่อย ๆ พ้นขึ้นมา

“ศิษย์พี่เยว่ พาเข้าไปที่ที่มีพลังปราณเข้มข้นที่สุด ที่นั่นคือจุดศูนย์กลางของข่ายอาคมป้องกันสำนักชวีหยาง” จวินเสี่ยวโมพูดเสียงเบา

เยว่ซิวเหวินขมวดคิ้วเล็กน้อย “เจ้าพักอีกสักครู่เถอะ ข้าจะพาเจ้าไปที่ปลอดภัย”

แต่ออกจากป่าเล็กนี้ พวกเขาก็สามารถใช้คัมภีร์หลบหนีขออกไปจากที่นี่ได้แล้ว พวกคนของสำนักชวีหยางจะติดตามพวกเขาไม่ได้ชั่วคราว

“ไม่ได้! ศิษย์พี่เยว่ นี่คือนโอกาสดี ข้าไม่อยากให้พวกนั้นมีโอกาสดำดินร่นอีก” จวินเสี่ยวโมพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น

ไม่รู้ว่าเอาแรงมาจากไหน นางเงยหน้าขึ้นมองเยว่ชิวเหวิน
ในดวงตานายแวววิงวอน

เมื่อเจอสายตาเช่นนี้ของศิษย์น้อง เยว่ชิวเหวินก็ไม่อาจ
ปฏิเสธได้

“ก็ได้ แต่เจ้าห้ามทำเกินตัวและห้ามใช้พลังจนหมด
เข้าใจหรือไม่” เยว่ชิวเหวินเตือนอย่างจริงจัง

เขาไม่มีทางเลือก เมื่อเจอจวินเสี่ยวโมที่ดื้อรั้นเช่นนี้
เขาก็ได้แต่ยอมโอนอ่อนตาม

ชายหนุ่มรู้สึกได้ถึงความเกลียดชังของจวินเสี่ยวโมที่มี
ต่อคนของสำนักชวี่หยาง หากครั้งนี้ไม่สามารถเอาคืนคนพวก
นั้นให้สาสม ไม่รู้่านางจะมีความสุขไปอีกนานแค่ไหน

เยว่ชิวเหวินพาจวินเสี่ยวโมไปยังจุดที่มีพลังปรมาณ
เข้มข้นที่สุดในป่าเล็ก แล้วค่อยๆ วางนางลง

“ศิษย์พี่เยว่ ข้ายังมีอีกเรื่องหนึ่งอยากขอให้ท่านช่วย”
จวินเสี่ยวโมลังเลเล็กน้อย ก่อนจะพูดกับเยว่ชิวเหวิน

เห็นจวินเสี่ยวโม่ลังเล เย่วชิวเหวินก็ตบศีรษะนางเบาๆ
“ว่ามาเถอะ มีอะไรที่พูดกับศิษย์พี่ไม่ได้เช่นนั้นหรือ”

“ผู้อาวุโสใหญ่มีหยกกีเลนอยู่กับตัว หากมีหยกกีเลนอยู่
ช่วยอาคมก็จะมีผลต่อเขาน้อยมาก ดังนั้น...”

“เจ้าอยากให้ศิษย์พี่ช่วยทำลายหยกกีเลนของผู้อาวุโส
ใหญ่ หรืออยากให้ศิษย์พี่ช่วยจัดการผู้อาวุโสใหญ่?” เย่วชิว-
เหวินมองจวินเสี่ยวโม่ ในดวงตาเต็มไปด้วยความเอ็นดู

“จริง ๆ แล้วทำแบบไหนก็ได้ ข้าจะใช้ช่วยอาคมขัง
คนอื่น ๆ ไว้ให้ผู้อาวุโสใหญ่อยู่คนเดียว ศิษย์พี่เย่วจะได้จัดการ
ได้สะดวก แต่ผู้อาวุโสใหญ่แข็งแกร่งเกินไป ข้ากลัวว่าท่านจะตก
อยู่ในอันตราย” จวินเสี่ยวโม่พูดด้วยความรู้สึกหนักอึ้งในใจ

ความจริงแล้วการจัดการกับพวกจิ้งจอกเผ่าของ
สำนักชวีหยางไม่จำเป็นต้องรีบร้อนในตอนนี้อยู่ แต่ครั้งนี้ก็เป็น
โอกาสที่ดีที่สุดจริงๆ หากพลาดโอกาสครั้งนี้ไป พวกตาเผ่า
สำนักชวีหยางก็จะมีเวลาพักผ่อน การจัดการพวกเขาจะยากขึ้น
ไปอีก

นี่ก็เป็นเหตุผลที่จวินเสี่ยวโม่ยืนกรานที่จะโจมตีในครั้งนี้

“ตกลง เรื่องผู้อาวุโสใหญ่ให้ศิษย์พี่จัดการเอง เจ้าก็ต้อง
ระวังตัวด้วย” เยว่ซิวเหวินกำชับ

จวินเสี่ยวโม้ลังเลเล็กน้อย แล้วคว้ามือของเยว่ซิวเหวินไว้
“ศิษย์พี่เยว่ ช่างเถอะ ท่านไม่ต้องไปดีกว่า ข้าขังคนอื่น ๆ ไว้ก็
พอแล้ว เรื่องผู้อาวุโสใหญ่ค่อยวางแผนใหม่ที่หลังก็ได้”

จวินเสี่ยวโม้มองเยว่ซิวเหวิน จับมือเขาไว้และแม้ม
ริมฝีปาก รวากับกลัวว่าเขาจะวิ่งไปเอาชีวิตเป็นเดิมพันกับ
ผู้อาวุโสใหญ่ในทันทีทันใด

เยว่ซิวเหวินถอนหายใจ ดึงมือออกจากฝ่ามือของ
จวินเสี่ยวโม้ โอบกอดนางแล้วตบหลังเบาๆ

“วางใจเถอะ ศิษย์พี่ยังมียันต์ซ่อนตัวระดับสูงอีกแผ่น
เป็นของที่เจ้าให้มา เสี่ยวโม้ เจ้าเป็นน้อง เจ้าไม่ควรแบกรับ
ทุกอย่างไว้คนเดียว ให้ศิษย์พี่ช่วยแบ่งเบาบ้าง เชื่อข้าเถอะ
จะไม่มีอะไรเกิดขึ้น”

จวินเสี่ยวโม้รู้สึกเศร้าเล็กน้อยขณะพูดด้วยน้ำตาคลอ
“ก็ได้ แต่ศิษย์พี่ห้ามหลอกข้านะ ถ้าจัดการผู้อาวุโสใหญ่ไม่ได้
จริงๆ ก็กลับมา อย่าหายตัวไปเฉยๆ อีก”

เยว่ชีวเหวินยิ้ม “ตกลง”

พูดจบ เขาก็หยุดคิดครู่หนึ่ง ก่อนจะก้มลงจูบเบาๆ
ที่กระหม่อมของจวินเสี่ยวโม่

หัวใจของหญิงสาวสั่นไหวเล็กน้อย นางยังไม่ทันจะได้
ตอบสนองใดๆ เยว่ชีวเหวินก็หันหลังจากไปอย่างรวดเร็ว
จวินเสี่ยวโม่รีบยื่นมือออกไป แต่คว้าได้เพียงอากาศ

เยว่ชีวเหวินมีรากวิญญูณธาตุลม จวินเสี่ยวโม่ไม่มีทาง
จับเขาได้ทัน

“ศิษย์พี่เยว่ ท่านต้องกลับมานะ” จวินเสี่ยวโม่พูดเบาๆ
ดวงตาแดงเรื่อฉายแววมุ่งมั่น

พวกตาเผ่าสำนักชวีหยางไล่ตามเงาของเยว่ชีวเหวินและ
จวินเสี่ยวโม่เข้าไปในป่าเล็กรอบนอกสำนักชวีหยาง
แต่เพียงชั่วพริบตาก็พลาดร่องรอยของทั้งคู่ไป

“น่าหงุดหงิดจริง ๆ ไม่ได้เจอกันแค่สิบกว่าปี พลังของ
เยว่ซิวเหวินแข็งแกร่งขึ้นขนาดนี้ได้อย่างไร” ผู้อาวุโสห้าพูด
อย่างแค้นเคืองใจ

แม้ก่อนหน้านี้เยว่ซิวเหวินจะมีพรสวรรค์สูง แต่ก็แค่พอ ๆ
กับจินหลิงหยู แต่ตอนนี้เห็นได้ชัดเจนว่าพลังของเขาสูงกว่า
จินหลิงหยูมาก

คำถามนี้ไม่ได้อยู่แค่ในใจของผู้อาวุโสห้า แต่อยู่ในใจ
ทุกคนที่อยู่ที่นี่ โดยเฉพาะจินหลิงหยู ก่อนหน้านี้เขาถือว่า
เยว่ซิวเหวินเป็นคู่แข่งที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะเยว่ซิวเหวินเป็นคน
เดียวในสำนักที่มีพลังและพรสวรรค์ไม่ด้อยไปกว่าตน

แต่ด้วยพลังของเขาในตอนนี้ เขาถูกเยว่ซิวเหวินทิ้งห่าง
ไปไกลแล้ว จะเอาอะไรไปเปรียบเทียบ ไปแข่งขันกับอีกฝ่ายได้
อีก

ความรู้สึกพ่ายแพ้นี้ทำให้จินหลิงหยูอัดอั้นตันใจ
อยากให้ระดับการฝึกตนของเยว่ซิวเหวินเสื่อมถอยลงใน
ชั่วข้ามคืน เขาจะได้เหยียบอีกฝ่ายได้

เดินไปเดินมา จู่ๆ จินหลิงหยูก็พบว่าทิวทัศน์รอบข้าง
เปลี่ยนไป ผู้อาวุโสกับเจ้ายอดเขาที่เดินอยู่ข้างๆ เขาหายไป
ไหนไม่รู้

แย่แล้ว! ต้องเป็นข่ายอาคมป้องกันสำนักชวีหยางแน่!

ความคิดนี้แล่นผ่านสมองของจินหลิงหยูอย่างรวดเร็ว
เขารู้สึกเสียใจที่ประมาทเกินไป

เขาควรจะได้คิดได้ตั้งแต่แรก ในเมื่อจวินจื่อเหวินคือ
เยว่ชิวเหวิน การปรับข่ายอาคมป้องกันสำนักชวีหยางย่อมไม่ใช่
ฝีมือของอีกฝ่าย มีความเป็นไปได้สูงมากกว่าจะเป็นฝีมือของ
จวินเสี่ยวโม

น่าเสียดายที่เมื่อครู่เขาโกรธจนตามีตบอด ไม่ได้คิดอะไร
มากมาย

ตอนนี้ดูเหมือนว่าที่จวินเสี่ยวโมและเยว่ชิวเหวินวิ่งเข้า
ไปในป่าเล็กรอบนอกสำนักชวีหยางเป็นแผนการของทั้งสอง
ทั้งคู่ต้องการขังผู้อาวุโสและเจ้ายอดเขาทั้งหมดของสำนัก
ชวีหยางไว้ที่นี่ แล้วใช้ข่ายอาคมป้องกันสำนักชวีหยางจัดการ
พวกเขาโดยตรง

จะอย่างไรดี จะออกไปได้อย่างไร จินเลียดไม่ซังพวก
เราไว้ที่นี่เพื่ออะไร ต้องการฆ่าพวกเราหรือ

ในสมองของฉินหลิงหยูปรากฏภาพน่าสยดสยองของ
เหอจางในเขตหวงห้าม หลังของเขาเสียววาบขึ้นมาด้วยความ
เย็นยะเยือก

จะอย่างไรดี ข้ายังไม่อยากตาย! ต้องออกไปให้ได้!

ตอนนี้ฉินหลิงหยูไม่สามารถคิดถึงกลอุบายใดๆ ได้อีก
แล้ว ความกลัวต่อความตายกดทับลงบนหัวใจของเขา ทำให้เขา
ตระหนักเป็นครั้งแรกว่าเมื่อเผชิญหน้ากับผู้ใช้ข่ายอาคม
ผู้แข็งแกร่ง เขาที่เป็นเพียงผู้ฝึกตนระดับแกนลมปราณนั้น
ไร้พลังเพียงพอ

ในขณะที่ฉินหลิงหยูกำลังกังวล เถาวัลย์ที่เต็มไปด้วย
หนามพลันงอกขึ้นมาจากพื้น ก่อนจะพันรัดแขนขาและร่างกาย
ของเขาเอาไว้ ขณะเดียวกันเถาวัลย์อีกเส้นก็ฟาดลงบนใบหน้า
ของฉินหลิงหยู

“อ้ากกก” ฉินหลิงหยูร้องด้วยความเจ็บปวด รอยแผลลึก
จนเห็นกระดูกพาดจากหน้าผากด้านซ้ายลงมาถึงคางด้านขวา

ไม่เพียงเท่านั้นบโบนำของเขายังเกิดความรู้สึกทั้ง
เจ็บและคัน ทำให้เขาอดไม่ได้ที่จะเกาหน้าตัวเองไม่หยุด
หลังจากหลุดพ้นจากพันธนาการของเถาวัลย์

โบนำอันหล่อเหลาของฉินหลิงหยูถูกทำลายไม่มีดี
เขาเป็นลมไปด้วยความเจ็บปวด

เถาวัลย์ค่อยๆ รัดร่างของฉินหลิงหยูที่สลับไปบนพื้น
หนามบนเถาวัลย์ที่มเข้าไปในผิวหนังของชายหนุ่ม
เสี้ยวพลังปราณเริ่มลอยออกมาจากร่างของเขา ก่อนจะถูก
เถาวัลย์ดูดเอาไป

จวินเสี่ยวโม่หนึ่งขัดสมาธิอยู่ในศูนย์กลางข่ายอาคม
ตรงหน้าปรากฏแผนที่สามมิติของข่ายอาคมทั้งหมด เมื่อเห็น
สภาพของฉินหลิงหยู รอยยิ้มเย็นชาที่ปรากฏขึ้นบนโบนำที่ซีด
ขาวที่เกิดจากการเสียเลือดของนาง

ในส่วนต่างๆ ของข่ายอาคมเองก็เกิดเหตุการณ์
คล้ายคลึงกัน นอกจากผู้อาวุโสใหญ่ที่มีหยกก็เล่นติดตัวแล้ว

เหล่าผู้อาวุโสและเจ้ายอดเขาทั้งหมดของสำนักชวีหยางต่างถูก
โจมตีด้วยเถาวัลย์เหล่านี้

จริงๆ แล้วเถาวัลย์เหล่านี้ไม่ได้มีอยู่จริง แต่เป็นสิ่งที่สร้าง
ขึ้นโดยพลังของชายอาคมลงตา ชายอาคมลงตาจะดูดซับพลัง
ปราณในร่างกายเหยื่อมาใช้ขับเคลื่อนชายอาคม ซึ่งเป็นผลลัพธ์
ที่เพิ่มขึ้นมาหลังจวินเสี่ยวไม่ปรับปรุงชายอาคมลงตา

จวินเสี่ยวไม่ต้องการใช้สิ่งเหล่านี้ทำให้พวกเขากลายเป็น
คนไร้ค่า!

พวกเขาไม่ใช่หรือที่อดอ้างว่าตนเองมีพลังแข็งแกร่ง
สามารถข่มเหงของยอดเขาหลินเทียน นางอยากเห็นเหลือเกิน
ว่าเมื่อไรซึ่งพลังแล้ว คนพวกนี้จะใช้ชีวิตต่อไปอย่างไร!

นางไม่ได้ตั้งใจขังคนเหล่านี้ไว้ในชายอาคมเพื่อสังหาร
แต่เพื่อให้พวกเขาจ่ายราคาที่สมควร ขนาดที่ว่าความตาย
กลายเป็นหนทางสู่การปลดปล่อย

บทที่ 311 ฟันคืนสติ การชำระบัญชีของเย่วชีวเหวิน

ด้วยอำนาจของยันต์ซ่อนตัวระดับสูง เย่วชีวเหวินสามารถเอาชนะผู้อาวุโสใหญ่แห่งสำนักชวีหยางและทำลายหยกกีเลนบนร่างของเขาได้โดยไม่พบอุปสรรคใดๆ

หลังจากมองร่างของผู้อาวุโสใหญ่ค่อยๆ จางหายไปไม่นานหมอกของข่ายอาคม เย่วชีวเหวินไม่ได้หยุดรั้งรอแต่รีบทะยานกลับทันที

เมื่อไร้ซึ่งการปกป้องจากหยกกีเลน ชะตากรรมของผู้อาวุโสใหญ่ก็ไม่ต่างจากคนอื่นๆ ในสำนักชวีหยาง พวกเขาจะถูกกักขังไว้ในข่ายอาคมป้องกันสำนัก ค่อยๆ ถูกดูดพลังปราณในร่างไปจนหมดสิ้น

เย่วชีวเหวินมุ่งหน้าไปตามทิศทางที่พลังปราณเข้มข้นที่สุด ไม่นานก็กลับมาถึงจุดศูนย์กลางของข่ายอาคม พร้อมกันนั้นก็พบจวินเสี่ยวโม่วที่ล้มสลบไสลอยู่บนพื้น

“เสี่ยวโม!” เย่วฉิวเหวินรีบพุ่งตัวเข้าไปประคองนางไว้ เขาค้มหญิงสาวขึ้นมาอย่างระมัดระวัง แล้วตรวจสอบสภาพเส้นปรอทและจุดตันเถียนของนาง

นางยังคงใช้พลังเกินขีดจำกัด พลังในร่างแทบไม่เหลืออยู่เลยเพราะถูกข่ายอาคมดูดกลืนไปเกือบหมด หากเย่วฉิวเหวินกลับมาไม่ทัน ผลลัพธ์คงไม่อาจคาดเดาได้

“เมื่อไหร่เจ้าจะเลิกตีอรรันกันนะ” เย่วฉิวเหวินถอนหายใจเบาๆ พลังลุ่มพวมของจวินเสี่ยวโม

ชะตากรรมของผู้คนในสำนักชวีหยางจะเป็นอย่างไรต่อไปไม่อยู่ในความสนใจของเขาอีกแล้ว ตอนนี้เขาเพียงต้องการหาที่พักให้ศิษย์น้องได้รักษาตัว มิเช่นนั้นระดับการฝึกตนของนางอาจเสื่อมถอยลง

เงินเฟยอวีและคนอื่นๆ ผงะไปเมื่อเห็นเย่วฉิวเหวินอุ้มจวินเสี่ยวโมออกมา

พวกเขา รอคอยอยู่นาน แต่ก็ไม่เห็นเย่วฉิวเหวินและจวินเสี่ยวโมออกมา ตอนแรกเกือบจะบุกเข้าไปช่วยอยู่แล้ว

โชคดีย่ก่่อนความอดทนจะหมดลง เย่วชีวเหวินและจวินเสี่ยวม่
ก็ออกมาพอดี

“ศิษย์น้องเสี่ยวม่เป็นอะไรไป” เงินเฟยอวีก้าวยาว ๆ
เข้ามาดูอาการหญิงสาวในอ้อมแขนของเย่วชีวเหวินด้วยความ
กังวล

“เสี่ยวม่ต่อสู้กับบรรดาผู้อาวุโสและเจ้าสำนักชวี่หยาง
เพียงลำพัง นางใช้พลังเกินขีดจำกัดจึงสลบไป” เย่วชีวเหวิน
กล่าวเสียงเรียบ

“เอ่อ...” เงินเฟยอวีมองจวินเสี่ยวม่ในอ้อมแขนเย่วชีว-
เหวินแล้วลังเลที่จะพูดต่อ

ผู้ที่คุ้นเคยกับเย่วชีวเหวินต่างรับรู้ได้ว่าเขากำลังโกรธ

เห็นได้ชัดว่าเขาโกรธที่จวินเสี่ยวม่ตัดสินใจเองที่จะสู้
เพียงลำพัง อีกทั้งยังปิดบังตัวตนจนตอนนี้ใช้พลังเกินขีดจำกัด
เกือบเอาชีวิตไปทิ้งที่นั่นแล้ว

สตรีผู้นี้ไม่เห็นค่าชีวิตตนเองเลยหรือ!

เยว่ซิวเหวินไม่รู้ว่าจวินเสี่ยวโมผ่านอะไรมาบ้าง เหตุใดจึงห่มเทและไม่แยแสชีวิตเช่นนี้ จวินเสี่ยวโมที่ทำตัวเช่นนี้ทำให้เขาทั้งโกรธ ทั้งสนใจ และรู้สึกเจ็บปวด

“ศิษย์พี่เยว่ ตอนนี้พวกเราควรทำอย่างไรดี พวกสำนักชวีหยางยังไล่ตามมาอีกหรือไม่” ศิษย์ยอดเขาหลินเทียนอีกคนถาม

“พวกเขาคงไล่ตามมาไม่ได้ในตอนนี้ เสี่ยวโมขังพวกเขาไว้ในข่ายอาคมป้องกันสำนักชวีหยาง” เยว่ซิวเหวินอธิบาย “พวกเราควรหาที่พักก่อน เสี่ยวโมถูกผู้อาวุโสใหญ่เล่นงานบาดเจ็บสาหัส อีกทั้งยังใช้พลังเกินขีดจำกัดอย่างต่อเนื่อง ตอนนี้คงถึงขีดสุดแล้ว”

“ได้ เช่นนั้นพวกเรารีบไปกันเถอะ” เงินเฟยอวี๋พยักหน้าเรียกศิษย์ยอดเขาหลินเทียนคนอื่นๆ ให้กระจายตัวล้อมคุ้มครองเยว่ซิวเหวินและจวินเสี่ยวโมไว้ตรงกลาง แล้วรีบเร่งฝ่าเท้าออกไป

เยว่ซิวเหวินเก็บคัมภีร์หลบหนีกลับ เพราะไม่มีผู้ไล่ล่าตามหลัง พวกเขาจึงไม่จำเป็นต้องสลับเปลี่ยนคัมภีร์เคลื่อนย้าย

จวินเสียโฉมสลับไปถึงสามวันสามคืน จนเช้าวันที่สี่
นางถึงค่อยๆ ลืมตาขึ้น พื่นคืนสติ

“ที่นี่คือ...” หญิงสาวกะพริบตาที่หนักอึ้งอย่างเหนื่อยล้า
มองไปรอบๆ เห็นข้าวของแปลกตา ชั่วขณะหนึ่งนางแยก
ไม่ออกว่าตนเองอยู่ในความฝันหรือกลับสู่โลกแห่งความจริงแล้ว

นางรู้สึกว่าตนเองเหมือนอยู่ในฝันอันยาวนาน ในฝัน
เต็มไปด้วยภาพประหลาดพิสดาร แต่พอตื่นขึ้นมา นางกลับ
จำไม่ได้ว่าฝันเห็นอะไรบ้าง

นางเพียงแค่หลับนานเกินไป ฝันมากเกินไป จึงแยก
ไม่ออกว่าตอนนี้เป็นปีใดเดือนใด

“อีก...” จวินเสียโฉมพยายามลุกขึ้นนั่ง นวดขมับที่
ปวดตุบๆ ต้องใช้เวลามากกว่าจะกดความรู้สึกคลื่นไส้ที่ก่อตัว
ขึ้นมาถึงล่าถอยลงไปได้

ตอนนี้ความรู้สึกช่างสมจริง ไม่เหมือนกำลังฝันแล้ว

ดูเหมือนว่าข้าคงใช้พลังเกินขีดจำกัดไปจริงๆ

จวินเสียโฉมยิ้มขึ้นๆ

เอียด

ประตูเปิดออก ร่างในชุดสีฟ้าเดินเข้ามา จวินเสี่ยวโมรีบเงหน้าขึ้น แต่ภาพที่เห็นกลับไม่ใช่คนที่นางคาดหวัง

“โอ้! ศิษย์น้อง เจ้าฟื้นแล้ว ดีจริงๆ! ข้าต้องรีบไปบอกคนอื่นๆ” ผู้มาเยือนกล่าวอย่างตื่นเต้น ใบหน้าเต็มไปด้วยความยินดี

“ศิษย์พี่โจว เป็นท่าน...เอ่อ ใช่แล้ว ศิษย์พี่เยว่อยู่ที่ไหนหรือ” จวินเสี่ยวโมรีลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะเอ่ยถามชื่อที่อยู่

นางคิดว่าคนแรกที่จะได้เห็นคือเยว่ชิวเหวิน ไม่คิดว่าจะพบศิษย์ยอดเขาหลินเทียนอีกคนที่ชื่อ ‘โจวหัวซิง’

“อ้อ ศิษย์พี่เยว่นะหรือ เรามีธุระนิดหน่อย เดี่ยวก็มาแล้ว” โจวหัวซิงหัวเราะแห้งๆ

ศิษย์ยอดเขาหลินเทียนเหล่านี้มีนิสัยเหมือนจวินหลินเซวียน ไม่เคยปิดบังความคิดในใจ สีหน้าของโจวหัวซิงดูผิดปกติขนาดนี้ จวินเสี่ยวโมรีจะไม่สังเกตเห็นได้อย่างไร

เพียงแต่นางเชื่อใจญาติพี่น้องยอดเขาหลินเทียนเหล่านี้น หากพวกเขาไม่ยากพูด นางก็จะไม่บังคับให้ตอบ

นี่คือความไว้วางใจและเป็นการให้เกียรติ

เนื่องจากต้องปิดบังเรื่องของเยว่ชิวเหวินจากจวินเสี่ยวโม โจวหวิงจึงรู้สึกไม่สบายใจ เมื่อเผชิญกับสายตาไว้วางใจของศิษย์น้อง เขาก็พูดอะไรไม่ออก

บรรยากาศช่วงเวลานั้นทั้งเจียบงันและชวนอึดอัด

“อ้า! จริงด้วย!” โจวหวิงตบหน้าผากเมื่อนึกถึงหัวข้อที่เหมาะสมสำหรับเบี่ยงเบนความสนใจได้ “ศิษย์น้องเสี่ยวโมช่างเก่งกาจจริง ๆ ก่อนหน้านี้นี้พวกเราไม่รู้ว่าจะทำอะไรบ้างในสำนักชวี่หยาง เมื่อวานข้าเพิ่งได้ข่าวมาว่าระดับการฝึกตนของบรรดาผู้อาวุโสและเจ้ายอดเขาถดถอยลงไปหลายขั้นในคืนเดียว อีกทั้งเจ้าสำนักเหอยังหายตัวไป ตอนนี้หลายฝ่ายเริ่มจ้องสำนักชวี่หยางด้วยสายตาละโมภ หวังจะแบ่งเนื้อก้อนใหญ่ชิ้นนี้”

จวินเสี่ยวโมยิ้ม “ก็เป็นเรื่องปกติ พวกเขาคอยแต่จะแย่งชิงทรัพยากรของผู้อื่น ยอดเขาหลินเทียนของพวกเราก็ออยู่

ในรายชื่อโงมตีของพวกเขาไม่ใช่หรือ ตอนนี้พวกเขาเพียงแค่เปลี่ยนไปเล็งเป้าหมายที่ใหญ่กว่าเท่านั้น”

“ศิษย์น้องพูดถูก! แต่ก่อนข้าช่างตาบอดที่คิดว่าเจ้าสำนักและผู้อาวุโสเป็นคนดี หลังจากเรื่องราวครั้งนี้ ข้าถึงได้เห็นธาตุแท้อันน่ารังเกียจของพวกเขาอย่างชัดเจน” โจวหัวซิงพูดอย่างแค้นเคือง

เรื่องที่เกือบตายในเขตหวงห้ามทำให้เขาเข้าใจอย่างถ่องแท้ว่าไม่ใช่ผู้ฝึกตนทุกคนจะเป็นคนดี และผู้ฝึกวิทยมารก็เชื่อว่าจะเป็นคนชั่วทุกคน ขึ้นอยู่กับว่าแต่ละคนจะใช้พลังในร่างอย่างไรเท่านั้น

จวินเสี่ยวโมถอนหายใจเบาๆ ไม่พูดอะไรอีก

นางเองก็เคยเป็นเช่นนั้น หลังจากผ่านประสบการณ์มาครั้งหนึ่งแล้วก็เข้าใจหลายสิ่งหลายอย่าง

บรรยากาศตลกสู่ความเงียบอีกครั้ง โจวหัวซิงพบว่าตั้งแต่จวินเสี่ยวโมตื่นขึ้นมา อารมณ์ของนางไม่ค่อยดีนัก แม้แต่ตอนเล่าสถานการณ์ของพวกสำนักชวีหยาง จวินเสี่ยวโมก็ดูเหมือนจะคาดเดาไว้แล้ว ไม่ได้แสดงความยินดีมากนัก

โจวหัวซิงเกาศีรษะ เขาไม่ค่อยเก่งเรื่องการเอาใจผู้อื่น

ศิษย์น้องเป็นเช่นนี้ทำให้ปวดหัวจริงๆ ข้าควรออกไปหาคนมาช่วยไหมนะ?

หรือว่าคนที่ศิษย์น้องอยากพบคือศิษย์พี่เียว?

โจวหัวซิงนึกขึ้นได้ ดูเหมือนจะเริ่มเข้าใจอะไรบ้างแล้ว

แต่ว่าตอนนี้ศิษย์พี่เียวอยู่ที่...

พอนึกถึงสถานที่ที่เียวซิวเหวินอาจอยู่ตอนนี้ โจวหัวซิงก็รู้สึกลำบากใจขึ้นมาอีกครั้ง

ขณะที่ชายหนุ่มกำลังลังเลใจ ประตูก็เปิดออกอีกครั้ง

จวินเสี่ยวโมที่กำลังหตู่เหงเหงาขึ้นอย่างไม่ค่อยมีความหวัง เมื่อเห็นคนที่ยืนอยู่ที่ประตู ดวงตาของนางก็เบิกกว้างขึ้นทันที

ศิษย์พี่เียว!

เียวซิวเหวินเห็นคนที่เมื่อไม่กี่วันก่อนยังนอนนิ่งไร้ชีวิตชีวาบนเตียงมอมตนด้วยความดีใจ ก็รู้สึกอบอุ่นในใจ

ดูเหมือนว่าการมาที่หุบเขานี้จะถูกต้องแล้ว หากไม่ได้มา
ที่นี่ บาดแผลบนร่างของเสี่ยวโมคงไม่หายเร็วขนาดนี้

เยว่ชิวเหวินก้าวยาวเข้าไปหานาง

โจวหั่วซิงเห็นสีหน้าของจวินเสี่ยวโมเปลี่ยนไป
ก็รู้กาลเทศะรีบหลบออกไป

ดูเหมือนว่ามีเพียงศิษย์พี่เยว่เท่านั้นที่จะปลอบศิษย์น้อง
ได้ ข้าควรรีบไปบอกคนอื่นๆ ว่าศิษย์น้องฟื้นแล้วดีกว่า

เยว่ชิวเหวินเดินไปที่ข้างเตียงของจวินเสี่ยวโม แล้วลาก
เก้าอี้ตัวหนึ่งมานั่งลง

“ตื่นแล้วหรือ” เยว่ชิวเหวินยิ้มบางพลางมองจวินเสี่ยวโม
ด้วยสายตาอ่อนโยน

แม้ก่อนหน้านี้จะโกรธมากที่จวินเสี่ยวโมทำอะไรบู่มบ๋าม
แต่ในสามวันสามคืนที่นางสลบไป ความโกรธมากมายก็ถูก
ความกังวลบดบังไปหมด

เยว่ชิวเหวินรู้สึกขึ้นมาทันใดว่า ขอเพียงจวินเสี่ยวโมฟื้น
ขึ้นมา ทุกอย่างก็ไม่ใช่สำคัญอีกต่อไป ทุกอย่างผ่านไปแล้ว ต่อไป

แค่คอยเตือนเด็กคนนี้ไม่ให้ไปเสี่ยงอันตรายคนเดียวอีกก็พอ
จะไปตำหนิเรื่องที่ผ่านมามาทำไมอีก

เรื่องในอนาคต ค่อยว่ากันทีหลังเถอะ

ตอนที่ยังไม่พบเยว่ฉิวเหวิน จวินเสี่ยวโมเอาแต่โหยหา
อีกฝ่าย แต่เมื่อเยว่ฉิวเหวินมานั่งข้างๆ นางกลับรู้สึกเกือเขินไป
หมด

หญิงสาวก็ไม่เข้าใจว่าเหตุใดตนเองถึงมีความรู้สึกเช่นนี้

หรือเพราะไม่ได้พบกันหลายปีนางกับศิษย์พี่เยว่จึงห่าง
เหินกันไป? แต่ก่อนหน้านี้นตอนที่ศิษย์พี่เยว่ยังเป็นจวินจื่อเหวิน
พวกเขาก็เข้ากันได้ดีไม่ใช่หรือ

พอนึกถึงเรื่องวุ่นวายตอนที่เยว่ฉิวเหวินแฝงตัวเป็น
จวินจื่อเหวิน จวินเสี่ยวโมก็รู้สึกร้อนผ่าวตรงใบหน้าอีกครั้ง

ตอนนั้นนางช่างไม่รู้จักอาย ประกาศก้องว่าตนเองกับ
จวินจื่อเหวินมีความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา ไม่รู้ว่าศิษย์พี่เยว่จะ
มองนางอย่างไร

จะคิดว่านางเป็นสตรีราคาถูกรหรือเปล่า แต่นั่นก็เป็นเพียงแผนบ้าง ๆ ที่คิดขึ้นมาในยามคับขัน ศิษย์พี่เย่วคงไม่ถือสาหาความกับนางมากนัก

ความคิดชวนสับสนวุ่นวายผุดขึ้นมามากมาย แต่กลับไม่มีเรื่องไหนที่สามารถนำมาพูดกับเย่วชิวเหวินได้

นางจึงได้แต่ก้มหน้าลงอย่างถอนใจ

พอเห็นคนที่เมื่อครู่ยังมองตนด้วยความดีใจ แต่ตอนนี้กลับก้มหน้างุด เย่วชิวเหวินก็รู้สึกหม่นหมองลง

“กำลังคิดอะไรอยู่หรือ” เย่วชิวเหวินเคาะศีรษะจวินเสี่ยวโมเบา ๆ

หญิงสาวกุมศีรษะที่ถูกเคาะ แล้วเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยสายตาต่อว่า

“ข้ายังเป็นคนป่วยนะศิษย์พี่เย่ว ท่านเคาะซ้ำแรงเช่นนี้ไม่กลัวว่าจะทำให้ข้าสลบอีกหรือ”

เย่วชิวเหวินยิ้ม “หากข้าไม่เคาะเจ้าสักที เจ้าจะเงยบอญต่อหน้าข้าจนกระทั่งฟ้าดินมลายเลยหรือเปล่า”

จวินเสี่ยวโม่งนึ่งมำ “ก็เพิ่งพบกันอีกครั้ง ข้าก็ไม่ว่าจะพูดอะไร...”

เยว่ซิวเหวินบีบแถมจวินเสี่ยวโม่งเบา ๆ “นี่เรียกว่า ‘เพิ่งพบกันอีกครั้ง’ หรือ ใครกันแน่ที่ปิดบังตัวตนต่อหน้าข้าหึม?”

รอยยิ้มของเยว่ซิวเหวินก็ดูอันตรายขึ้นมาเมื่อพูดเช่นนั้น บรรยากาศของศิษย์พี่ใหญ่แผ่ออกมาทันที

จวินเสี่ยวโม่งกระแอมกระไอ

“ก็...ก็เพราะสถานการณ์บีบบังคับนี่นา...”

แม้แต่ตัวนางเองก็ยังไม่รู้สึกละอายใจเมื่อพูดออกไปเช่นนั้น

แต่ก็เพราะการเบี่ยงเบนความสนใจเช่นนี้ บรรยากาศอึดอัดระหว่างนางกับเยว่ซิวเหวินจึงค่อย ๆ จางหายไป

จวินเสี่ยวโม่งถอนหายใจโล่งอกเล็กน้อย

ชาติที่แล้วสูญเสียทุกสิ่ง ข้าจึงเป็นมารหญิงเพื่อชิงทุกอย่าง เล่ม 11

魔女打脸攻略

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《魔女打脸攻略》Vol. 11

Author: 冥想石 Ming Xiangshi

Copyright © by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司)

& Pelican Media Agency Ltd., Taiwan All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแบบบันทึกเสียง ดัดแปลงทัศน

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

冥想石 Ming Xiangshi.

ชาติที่แล้วสูญเสียทุกสิ่ง ข้าจึงเป็นมารหญิงเพื่อชิงทุกอย่าง เล่ม 11 /冥想石 Ming Xiangshi: เขียน ;

ตฤณวัณณา : แปลจาก 魔女打脸攻略.— กรุงเทพฯ: คามิลเลีย อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) 414 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. ตฤณวัณณา, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7442-1